

Esquirol en un arbre pelat (d'hivern)

Esquirols, antics companys dels Midlands,
que reapareixen en la meua vida,
quan ja els he despullat de tota poesia.

Davant del carrer sense massa vocació urbana,
un gos que no tindries, un rottweiler,
sembla mirar-se, suspicaç, la bestiola ben acabada.

L'arbre enganya, també l'esquirol,
també el silenci tan proper de la ciutat
que creia estimar i m'errava.

Té una bella cua i distant és vistent,
tan bonica que sovint fa oblidar
la seva fal·lera depredadora.

En l'arbre pelat, d'un hivern
mediterrani amb vocació de nord,
llueix, tant com un amor absolut.

Costa anys, molts anys, massa,
saber que també l'amor, encara més,
alguna passió, pot rosegat l'ànima.

Com sempre, difícil aprenentatge:
impossible decidir que, a l'arbre pelat d'avui,
el bell animal és, en definitiva, una rata.

Elogi de l'aranya

T'havia vist tan sols
en cambres polsoses,
en racons resclosits,
en sostres que no abastava.

No t'emparellava amb l'esplendor del verd,
amb la glòria de la mort temporal de l'any,
amb l'exuberància de la nit més llarga,
amb el giravolt depressiu de maig.

No sabia que m'estalviaves fiblades,
(com un amor que no acaba de ser),
Ni sabia que eres, natural, l'artista
tan gran que ni tan sols se'n vanta.

Ara, molts dies, miro el progrés de la teva obra,
la correcció de les teves línies,
la teva capacitat de menjar-ne d'altres,
la teva fragilitat als meus dits o als d'altri.

Ets i, per a mi, no eres,
com tanta gent, com tantes coses,
com el passat emmagatzemat
i el futur que, poc o molt, s'atansa.

Hi ha coses massa pures

Sí, hi ha coses massa pures,
per a temps de mediocritat gens entelada.

Acabem per agrair
absències no volgudes,
buits que no podem omplir, silenci...
mot que havíem bandejat del diccionari.

Del Vallès, però, encara en queden
alguns pins, força romaní...
potser la meva recança.
i poca cosa més: adéu quarteres i terra i turons.

Mentre, Barcelona treu les escorrialles
d'algun projecte, mandrosa.
Grisor a un costat i a l'altre de la Plaça
i dubtes de si Catalunya, avui, és catalana.

Per escarni, marxen exèrcits impúdics
i surten, de bosses de cel·lofana,
persones amb arnes dels anys seixanta:
el temps, sembla, no passa.

Hi ha coses massa pures
per a tan quotidianes bajaranades.

A Pere Quart / Joan Oliver, en homenatge

Mosquit-tigre

Ets tan vanitós
com nosaltres,
les teves víctimes.

Desfàs paradisos
febles;
malmets moments
potser màgics.

Si et matem de set,
mors;
si et fumiguem,
desapareixes.

Ets un amistançat
de l'estiu,
i no sabem
qui és la teva femella.

T'esperem, et temem,
no et volem,
i tu, per feblesa,
véns, t'obstines.